

STO PRO
CENTNÍ
MATKY

AIMEE MOLLOYOVÁ

LEDA 2019

Slepé tři myšičky
utíkají, utíkají...
až je pálí tlapičky

Hlavní postavy

Francie Givensová

Partner: Lowell

Jméno dítěte: Will

Povolání: V domácnosti (a začínající fotografka!)

Rodné město: Estherville, Tennessee

O mně: Jsme v New Yorku poměrně noví a já už se nemůžu dočkat, až poznám nové přátele. Lowell pracuje jako architekt a po našem maličkém jsme toužili hrozně dlouho. Těším se brzy na viděnou!

Nell Mackeyová

Partner: Sebastian

Jméno dítěte: Beatrice

Povolání: Šéfka oddělení technické podpory v Simon French Corporation

Rodné město: Bristol, Rhode Island

O mně: Zdravím všechny mamči (a případně i tatky, pokud vás do tohohle taky namočili). Jsem Nell: Náplava z Londýna,

ajfák, co se za pár týdnů vrací zpátky do práce. Ráda bych se seznámila s podobně smýšlejícími čerstvými rodiči, navázala tady nová přátelství a užila si trochu randy.

Winnie Rossová

Partner: ???

Jméno dítěte: Midas

Povolání: Ředitelka rodinné nadace pro začínající tanečnice

Rodné město: New York, stát New York

O mně: Moc se těším, až vás poznám.

Colette Yatesová

Partner: Charlie

Jméno dítěte: Poppy

Povolání: Stínová spisovatelka

Rodné město: Boulder, Colorado

O mně: Jsme s partnerem oba spisovatelé a čekáme holčičku. Bude se jmenovat Poppy, to jméno jsme jí dali, když jí bylo dvanáct týdnů. Naše maková panenka. Moc bych si přála domácí porod bez komplikací; termín mám v půlce května.

PROLOG

DEN MATEK
14. KVĚTNA

Joshua.

Probudím se s horečkou. Střešní okno nade mnou smáčejí proudy deště a já se zoufale rozeběhnu prsty po prostěradle, jako bych snad zapomněla, že jsem úplně sama. Zavřu oči a zavrtám se zpátky do spánku, jenže po chvíli se probudím znovu, tentokrát ve spárech ukrutné bolesti. Od té doby, co mě opustil, se každé ráno budím s překrouceným žaludkem, ale tohle je něco jiného.

Něco je špatně.

Bolí to tak, že se nemůžu postavit, a tak se plazím po podlaze, která je plná písku a prachu. V obýváku najdu svůj mobil, ale nevím, komu zavolat. Chci mluvit s ním, a s nikým jiným! Potřebuju mu říct, co se děje, a slyšet od něj, že se to všechno spraví. Potřebuju mu připomenout, ještě jednou jedinkrát, jak strašně moc ho miluju.

Jenže on to určitě nezvedne. Anebo hůř – zvedne, a začne na mě nenávistně prskat, že toho už má dost, a vyhrožovat, že jestli mu ještě někdy zavolám, tak...

Bolest se mi zakousne do zad tak silně, že nemůžu dýchat. Čekám, až to přejde – na ten slibovaný okamžik úlevy. Jenže se nekoná. Tohle je něco úplně jiného, než jsem četla v knížkách; nemá to nic společného s tím, na co mě připravovala doktor-ka. Tvrdila, že to bude probíhat pozvolna. Že budu vědět, co dělat. Odměřím intervaly. Využiju ten balón na jógu, co jsem vyšmelila v garážovém výprodeji. Že zůstanu doma, jak nejděle to bude možné, abych se vyhnula přístrojům a lékům; všem těm věcem, co provádějí v nemocnici, když chtějí dostat dítě ven dřív, než je na to tělo připravené.

Já nejsem připravená. Do termínu zbývají ještě dva týdny a já nejsem připravená.

Zaměřím se na telefon. Nevytočím jeho číslo, ale místo toho zavolám dule – holce s piercingem v nose, co se jmenuje Albany a viděla jsem ji dvakrát v životě.

Jsem právě u porodu a nemůžu váš hovor přijmout. Pokud...

Odplazím se s notebookem na chladné kachličky v koupelně, na krk si dám vlhkou zínku a tenoučký počítač položím na vyboulenou siluetu svého syna. Otevřu e-mail a napíšu Májenkám.

Může mi prosím někdo říct, jestli je tohle normální? Ruce se mi třesou. Zvedá se mi žaludek a strašně mě bolí v kříži. Všechno se děje příliš rychle.

Určitě mi neodpoví. Vsadím se, že se někde v restauraci cpou kořeněným jídlem, aby uspíšily vlastní porod, usrkávají manželům pivo a užívají si poklidného večera ve dvou, jelikož zkušené matky nás dopředu varovaly, že s něčím takovým se můžeme rozloučit. Určitě si můj e-mail přečtou až ráno.

Okamžitě mi ale pípne zpráva. Zlatá Francie. Už to začíná! píše. Odměřuj kontrakce a řekni manželovi, ať ti tlačí na záda tam, kde to bolí.

Jak to jde? ozve se Nell. Uběhlo dvacet minut. Pořád stejný? Ležím na boku. Už nezvládnou namačkat odpověď: *Horší.*

Místnost se propadne do tmy, a když opět spatřím světlo – po deseti minutách anebo možná po hodině, kdo ví –, cítím, jak mi z boule na čele vystřeluje tupá bolest. Plazím se zpátky do obývacího pokoje a slyším, že poblíž skučí nějaké zvíře, ale pak si uvědomím, že ten zvuk vychází ze mě. *Joshua.*

Z posledních sil se vyškrábu na gauč a opřu se zády o polštář. Sáhnu si mezi nohy. Krev.

Přes noční košili si přetáhnu tenkou nepromokavou bundu a nějakým zázrakem se mi podaří sejít dolů ze schodů.

Jak to že jsem si nezabalila tašku? Májenky psaly pořád dokola o tom, co všechno je potřeba si zabalit, a ta moje se pořád válí v ložnici ve skříni, úplně prázdná. Není v ní iPod s relaxační hudbou, kokosová voda ani mentolový olejíček proti nevolnosti. Žádná kopie porodního plánu. Držím se za břicho pod pouliční lampou opředenou mlhou, a když dorazí taxík, zalezu si na vymrzlé zadní sedadlo a pokouším se ignorovat vyděšený výraz v řidičově obličejí.

Zapomněla jsem dětskou soupravičku.

V nemocnici mě pošlou do šestého patra, kde musím čekat na recepci. „Prosím vás,“ oslovím po chvíli ženu za přepážkou. „Je mi hrozná zima a točí se mi hlava. Můžete zavolat moji doktorku?“

Jenže ta prý dnes nemá službu. Musím se spokojit s lékařkou, kterou jsem nikdy předtím neviděla. Když se posadím zpátky na zelenou plastovou židli, jsem už strachy bez sebe a začíná ze mě vytékat tekutina, jejíž zápach připomíná hlínu – bahno z naší zahrady, ve kterém jsme s mámou hledaly žížaly, když mi bylo šest.

Přesunu se na chodbu, odhodlaná zůstat v pohybu a vzpřímené poloze. Mám před očima jeho obličej, když jsem mu to oznámila. Zuřil, tvrdil, že jsem na něj ušila boudu. Chtěl, abych se dítěte okamžitě zbavila. *Totálně mě zničíš*, ječel na mě. *Moje manželství. Mou reputaci. Tohle mi nemůžeš udělat.*

Prý: *Nedovolím ti to.*

Neřekla jsem mu, že už jsem viděla zeleně blikat jeho tlukoucí srdíčko, slyšela jeho rytmus, zvuk roztočeného švihadla, co vycházel z reproduktorů na stropě. Ani to, že jsem nikdy nic nechtěla tolik jako tohle dítě.

Ze země mě zvednou pevná zápěstí. Grace. To stojí na její jménovce. Grace mě podepře a zavede do pokoje, kde mě požádá, abych si lehla na postel. Odmítnu. Nechci si lehnout. Chci vědět, že je moje děťátko v pořádku. A chci, aby zmizela ta bolest.

„Chci epidural,“ rozhodnu.

„Je mi líto,“ odvětlí Grace. „Ale už je pozdě.“

Popadnu ji za ruce, drsné a suché od neustálého omývání mydlem a dezinfekcí. „Panebože, to ne. Pozdě?“

„Na epidural.“ Zdá se mi, že na chodbě slyším kroky, co spěchají k mému pokoji.

Zdá se mi, že ho slyším, jak na mě volá.

Vzdávám to a lehám si. Jistěže je to on. Z temnoty na mě volá Joshua. A už je tu doktorka. Mluví na mě, zatímco mi něco omotávají kolem bicepsu a zajíždějí mi jehlou pod kůži v loketním důlku, jako by to byla čepel brusle klouzající po ledě. Ptají se, koho tu mám s sebou a kde je můj manžel. Celá místnost se kolem mě točí a začínám něco zřetelně cítit. Tu tekutinu, co ze mě vyvěrá. Hlínu a bláto. Praskají mi kosti. Hořím. Tohle nemůže být správně.

Cítím strašlivý tlak. A stravující oheň. Cítím, jak se moje tělo, moje děťátko, trhá na dva kusy.

Zavřu oči.

A tlačím ze všech sil.

KAPITOLA PRVNÍ

... O ROK POZDĚJI

KOMU: Májenky

OD: Brooklyňští rodiče

DATUM: 4. července

PŘEDMĚT: Rada pro tento den

VAŠEMU ŠPUNTOVI JE UŽ ČTRNÁCT MĚSÍCŮ

Dnešní rada je na téma nezávislost. Všimly jste si, že váš dříve neohrožený špunt se najednou bojí úplně všeho, jakmile mu zmizíte z dohledu? Ze sousedova rozkošného psíka se zničehonic stala děsivá obluda. Stín na stropě se proměnil v bezrukou nestvůru. Je normální, že vaše dítě začíná ve svém světě registrovat nebezpečí, a vy mu teď musíte pomoci ten strach zvládat a dávat mu dostatečně najevo, že je v bezpečí a že i když vás nemá na očích, vždycky ho ochráníte, ať už se děje cokoli.

Ten čas strašlivě letí. To nám alespoň neustále tvrdili všichni ti cizí lidé, co nám sahalo na břicho a radili, ať si to období co nejvíce užijeme. Že ani nemrkneme a bude to

pryč. Že než se stačíme vzpamatovat, budou chodit a mluvit a opouštět nás.

Jenže je to už čtyři sta jedenáct dní a čas ani trochu neutíká. Co by na to asi řekl doktor H.? Občas zavřu oči a představuju si, že sedím u něho v ordinaci, můj čas téměř vypršel a v čekárně už nedočkavě podupává další pacient. *Máte tendenci přemýšlet nad věcmi do hloubky, zkonstatoval by. Je však zajímavé, že nikdy nad těmi pozitivními. Zkusme se zaměřit na ně.*

Pozitivní věci.

Matčina tvář. Jak pokojně občas vypadala, když jsme jen samy dvě jezdily v autě po nákupech nebo k jezeru.

Ranní světlo. Letní déšť.

Ta líná jarní odpoledne, kdy jsem sedávala v parku, miminko ve mně dělalo kotrmelce a opuchlé nohy se mi draly ze sandálů jako přežralé otlučené broskve. Předtím, než to všechno začalo, když Midas ještě nebyl *Midásek*, ta nejsledovanější kauza v New Yorku, ale jen jeden z brooklynských novorozenců, jeden z milionu, o nic výjimečnější než zhruba tucet dalších miminek se zářivou budoucností a podivnými jmény, která při setkání Májenek poklidně pospávala v úzkém kruhu nejvěrnějších.

Májenky – internetový spolek maminek. Ten výraz se mi vždycky přičil. *Májenka. Maminka.* Jak je to přeslazené. My jsme nebyly žádné *maminky*, ale zkrátka matky. Lidské bytosti. Ženy, co měly plodné dny ve stejnou dobu a porodily v ten samý měsíc. Cizí lidé, kteří se rozhodli – pro dobro dětí i pud zachování vlastní přičetnosti – stát přáteli.

Zaregistrovaly jsme se přes webové stránky Brooklynských rodičů – „Najcennější rádce všech rodičů™“ – a měsíce si dopisovaly přes e-maily. Dlouho předtím, než jsme porodily,

jsme rozebíraly každický detail své nově nastalé životní situace – do takové míry, že naši skuteční přátelé by z toho vyletěli z kůže. Svěřovaly jsme se, jak jsme zjistily, že čekáme dítě. Jak jsme to sdělily svým matkám. Vyměňovaly jsme si nápady na jména a společně jsme se strachovaly o pánevní dno. To Francie navrhla, abychom se první jarní den setkaly osobně, a toho březnového rána jsme se všechny dokolébaly do parku, obtěžkané posledním stádiem těhotenství. Seděly jsme ve stínu pod stromem a vzduchem se nesla vůně trávy, co se znovu probouzela k životu. Měly jsme radost, že se konečně potkáváme a můžeme ke jménům přiřadit i tváře. Začaly jsme se scházet pravidelně, zapsaly se na stejné předporodní kurzy, protahovaly se jedna vedle druhé na stejných hodinách jógy. Pak v květnu začaly přicházet děti, přesně podle plánu, právě před nejparnějším létem v historii.

Tak jsi to zvládla! psaly jsme v reakci na nejnovější zprávu o narození a jako ostřílené babičky se rozplývaly nad přiloženou fotografií malinkatého miminka zabaleného v modrorůžové nemocniční příkrývce.

Jaké má nádherné naducané tvářičky!

Vítej na světě, mrňousku!

Některé členky skupiny nechtěly z opatrnosti vycházet z domu celé šestinedělí, jiné se nemohly dočkat, až se sejdeme, aby se mohly dětmi pochlubit. (Všechny pro nás byly tenkrát tak nové, že jsme je ani nepojmenovávaly – neřikaly jsme Midas, Will nebo Poppy, ale jednoduše „mimčo“.) Jelikož jsme byly na pár měsíců oprostěné od svých zaměstnání a většinou se ani nemusely strachovat o kariéru, scházely jsme se dvakrát týdně v parku, obvykle pod vrbou u baseballového hřiště – pokud měla některá z nás to štěstí dorazit

tam v pravý čas a to žádané místo zabrat pro nás. Složení skupiny bylo zpočátku hodně proměnlivé. Přibývaly další členky a naopak některé z těch, co jsem si už zvykla vídat, se vytrácely – ty, co příliš nezapadly: starší matky, které převálcovaly neustálé kolektivní obavy, nebo ty, co se už přesunuly na drahá předměstí do Maplewoodu nebo Westchesteru. Vždycky jsem se ale mohla spolehnout, že tam uvidím tři pravidelné účastnice.

Nejprve Francie. Kdyby měl náš spolek maskota, někoho, kdo by se obalil peřím a skandoval „tříkrát hurá mateřství!“, byla by to ona. Mamina, co se ze všech sil snaží každému zalíbit a nic nezvorat, vykrmená optimismem a jižanskými sacheridami.

Potom Colette, kterou každý zbožňuje a obdivuje, naše spolehlivá přítelkyně. Jedna z těch hezkých, s vlasy jako z reklamy na kaštanově hnědý šampon, vymykající se coloradskou nenuceností a domácím porodem bez tisících prostředků – superžena obalená medem.

A nakonec Nell. Pohodová Britka, co se obloukem vyhýbá knihám a radám odborníků. Vždycky sází na vlastní instinkty. A její oblíbenou frází je „opravdu bych neměla“. (Opravdu bych si neměla dávat ten čokoládový muffin. Ty brambůrky. Ten třetí gin s tonikem.) Okamžitě jsem si ale všimla, že pod tou zásadovou fasádou se skrývá ještě něco jiného: stejně jako já si střeží své tajemství.

Nikdy jsem neplánovala účastnit se těch setkání pravidelně, ale chodila jsem tak často, jak jsem dokázala snést, nejprve jsem se z kopce dolů vláčela se svým těhotným tělem a potom s kočárkem. Nechávala jsem ho zaparkovaný spolu s ostatními v ostrůvcích stínu pod vrbou, seděla na dece

a cítila, jak jsem z jejich představ o správném rodičovství čím dál víc otupěla. Výlučně kojit. Bedlivě se soustředit na náznaky ospalosti. Nosit na sobě dítě při každé příležitosti, jako by to byl hlavní prvek outfitu, zakoupený za nekřesťanské peníze v Bloomingdale's.

Žádný div, že se mi nakonec začaly protivit. Kdo by taky mohl vystát tu jejich neochvějnou jistotu? Kdo jim dal právo na odsudek, na pohrdání?

Co když to všechno nezvládáte? Co když nedej bože vůbec nekojíte? Co když vám například úplně vyschlo mléko, i když do sebe cpete čínské byliny horem dolem a v noci trávíte celé hodiny přisátá k odsávačce? Co když padáte únavou a všechn ten čas a peníze, které jste vrazili do rozšifrovávání náznaků ospalosti, vás už totálně vysály? Co když vám zkrátka nezbývá energie na to, abyste s sebou přinesly něco na zub?

Colette nosila muffiny. Pokaždé, bez výjimky – čtyřiatdvacet miniaturních muffinů z předražené pekárny, která nedávno otevřela na místě bývalého tapas baru. Vždycky rozbalila papírovou krabici a nechala ji kolovat. „Winnie, Nell, Scarlett, vemte si,“ pobízela nás. „Jsou naprosto neuvěřitelný.“

Většina z nás zdvořile odmítla s odkazem na kila, která ještě potřebujeme shodit, a začala vytahovat mrkvové tyčinky a nakrájená jablka. Ne však já. Břícho jsem už měla stejně tak ploché a vyhlazené jako předtím, než jsem otěhotněla. Za to vděčím své matce. Máš dobré geny – to mi odjakživa všichni říkali. Narážejí na to, že jsem vysoká a štíhlá a mám téměř symetrickou tvář. Rozhodně nemají na mysli ty *druhé* geny, co jsem podědila. Ty, které mi nepropůjčila moje stejně symetrická matka, ale silně maniodepresivní otec.

Joshuovy geny nejsou o nic lepší. Občas jsem si s ním o tom povídala a ptala se, jestli mu to dělá starosti. Ta DNA, která se nevzdá jen tak bez boje. Jeho vlastní vyšinutý otec: geniální lékař, srdečný a šarmantní k pacientům. V soukromí, za zavřenými dveřmi, násilnický alkoholik.

Joshuovi se ale nelíbilo, když jsem mluvila o jeho otci, a tak jsem se o něm naučila mlčet. Májenkám jsem se o ničem z toho – svých genech, Joshuovi, jeho otci – samozřejmě nezmínila. Nesvěřila jsem se jim, jak je to pro mě bez Joshuy těžké. Jak bezmezně ho miluju. Že bych dala cokoli – cokoli – za to, kdybych zase mohla být s ním. Třeba jen na jednu noc.

Nemohla jsem jim z toho říct nic. Nemohla jsem to říct vůbec nikomu. Dokonce ani doktorovi H., věhlasnému cvokaři, který zavřel ordinaci zrovna ve chvíli, kdy jsem ho potřebovala úplně nejvíc, a vyrazil se svou ženou a třemi dětmi na západní pobřeží. Nikoho jiného jsem neměla, to proto jsem ze začátku chodila na ta jejich setkání a doufala, že budeme mít něco společného; že mi něco z našeho sdíleného mateřství pomůže prosvětlit temnotu těch několika prvních měsíců, o kterých všichni tvrdili, že jsou nejhorší. *Zlepší se to*, psali odborníci na zdraví. *Jen tomu musíte dát čas*.

Jenže se nezlepšilo vůbec *nic*. Dávají mi za vinu, co se stalo té noci čtvrtého července. Neuplyne ale ani jediný den, kdy bych si nepřipomínala, jak to bylo doopravdy.

Já za to nemůžu. To ony.

To kvůli nim Midas zmizel a já přišla o všechno. Dokonce i teď, o rok později, tu sedím sama ve vězeňské cele, přejíždím si prstem po ztvrdlé, hrbolaté jizvě na břichu a říkám si, jak to všechno mohlo dopadnout jinak, kdyby se do toho nepletly.

Kdybych se nepřihlásila do toho jejich spolku. Kdyby vybraly jiné datum nebo místo, někoho jiného než Almu, aby ho ten večer hlídala. Kdyby se nestalo to s tím telefonem.

Kdo mohl tušit, že se to, co v ten den prohlásila Nell – s hlavou zakloněnou k obloze a obličejem ztraceným ve slunci –, doopravdy vyplní: *Takovéhle vedro přivolává neštěstí.*